

N:o 16.

Af Herr **Olaus Olofsson:** *Om kungörande af tiden för allmänna tingsammansammanträden.*

Ehuru jag under förra riksdagen rönt motstånd hos Lag-Utskottet samt derefter afslag hos Riksdagen i fråga om min motion rörande kungörelse af tingsterminerna i de domsagor, der Kongl. Förordningen af den 18 Maj 1872 eger tillämpning, så dristar jag dock ånyo upptaga samma min motion till ny pröfning under innevarande riksdag.

Jemte det jag i allo åberopar de motiv jag anförde i min motion N:o 21, vill jag försöka att till vederläggning upptaga de skäl, Lag-Utskottet på förra riksdagen anförde till försvar för dess afstyrkande utlåtande.

Först åberopar Utskottet, att det skulle finnas en stor skilnad mellan de domsagor, hvarest den gamla tingsordningen är gällande, och dem, der den nya är införd. Uti de förra skulle domhafvanden ega bestämma tiden för tingens hållande, hvaremot i de senare lagen sjelf bestämt denna tid. — Ett är dock för de båda alternativen gemensamt, nemligen att den stora allmänheten, som är i behof att bevista ett ting eller en tingstermin, eger kannedom om, när en sådan tager sin början.

Lag-Utskottet erkänner, att i början af tillämpningen utaf 1872 års förordning någon ovisshet kunnat uppstå angående de rätta tingsetiderna uti de domsagor, som hafva två tingslag, men att denna okunnighet skulle lägga sig i samma mån förordningen längre varit i tillämpning. Om denna föreställning skulle vara i någon mån berättigad för sådana individer, som någon längre tid vistats inom domsagan, ehuru jag be-

tviflar, att ens flertalet bland desse kunnat i minnet bibehålla de för tio år sedan kungjorda anordningarne af tingssammanträdena; så borde man dock erinra, att en stor mängd inflyttande personer sakna all slags känedom om de tingsterminer, som långt före deras inflyttning varit publicerade. Man torde icke heller böra förbise, att personer, boende utom tingslaget, kunna vara i behof att få veta, när tingsterminen inträffar i en domsaga, der desse möjligen kunna behöfva domstolens anlitande aningen i rättegångsväg eller genom handlingars inlemnande och fataliers bevakande. Utskottet anvisar visserligen att man kunde vänta, att vederbörandes omtanke skulle söka skingra en sådan okunnighet; men att för sådant ändamål ett kungörande af hvarje tingssammanträde vore desto mera obehöfligt, då man i författningssamlingen och länskungörelserna en gång för alla hade hvarje tingstermin på det noggrannaste beskrifven.

Dessa motiv utgöra enligt mitt förmenande minst sagdt de obotfärdigas förhinder. Det ser verkligen ut som skulle Lag-Utskottet hafva föreställt sig, att den stora allmänheten skulle vara till för domarens beqvämlighets skull, men att domaren deremot icke skulle vara skyldig att gå den stora allmänheten till mötes på så ringa sätt, som skulle kunna åstadkommas genom en kungörelses insändande till Konungens Befallningshafvande åtminstone vid hvarje års början. Vi veta att de domare, som hafva tre eller flera tingsställen, nödgas för hvarje ting vidtaga en sådan åtgärd; men man anser, att det skulle blifva för oneröst för en domare, som har endast ett eller två tingsställen, att vid årets början låta de tingsökande veta, på hvilken dag tingsterminerna taga sin början under det kommande året.

Då det i år torde vara lika fruktlöst som under förlidet års riksdag att hos Lag-Utskottet vinna framgång för en så billig begäran, som den af mig åsyftade i afseende på allmänhetens tillmötesgående, vågar jag fördenskull, i öfverensstämmelse med Johannes Jonssons reservation vid föregående riksdag, förändra mitt yrkande på det sätt, att hvilket Utskott, som får min motion till behandling, täcktes föreslå Riksdagen:

att besluta en underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan om utfärdande af ett cirkulär, att i de domsagor, som bestå af två tingslag, härads höfding vore skyldig att till Konungens Befallningshafvande anmäla, för att i länskungörelserna införas, de

dagar å hvarje ting, då de allmänna tingssammanträdena taga sin början, samt särskildt i häradets kyrkor låta kungöra de dagar, då hvarje ting afslutas och expeditionslösen hålles.

Stockholm den 25 Januari 1882.

Olaus Olofsson.

Från Östergötland.

N:o 17.

Af Herr **Carl Aug. Andersson:** *Om ändring af 13 § i Reglementet för folkskoleläraryarnes pensionsinrättning.*

Oaktadt på senare tider mycket gjorts för att förbättra våra folkskollärares ekonomiska ställning, återstår dock, om man vill vara rättvis, åtskilligt mera att göra, för att de *berättigade* anspråk desse hafva i någon mån må kunna bli tillfredsställda. Det är icke allenast under helsans och mannakraftens dagar de ofta ha att kämpa med bekymmer, utan de nödgas äfven på äldre dagar nöja sig med en inkomst som är lägre än den någon befättningshafvande i allmänhet erhåller, äfven om denne innehaft den allra lägsta anställning.

I § 13 i reglementet för folkskollärares pensionsinrättning stadgas, att

»*Hel* pension bestämmes med hänseende till den tjensten åtföljande lön, för hvilken skolområde eller skoldistrikt vunnit delaktighet i pensionsinrättningen, och utgår med tre fjerdedelar eller 75 procent af denna lön (såvida densamma icke öfverstiger 1,000 kronor.» Se § 2 i nämnda reglemente.)

Hvar och en inser lätt att en inkomst, uppgående till högst 750 kronor om året, är otillräcklig till en familjs underhåll, då i åtskilliga